

Arrest

nr. 286 184 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2022.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 januari 2022.

1.2. Op 24 februari 2022 werd een terugnameverzoek gericht tot Oostenrijk. Op 8 maart 2022 stemde Oostenrijk in met het verzoek overeenkomstig artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 1 april 2022 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer O), die verklaart te heten(1):

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2> toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer B. D. K., verder de betrokkene, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 21.01.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 23.02.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij ongeveer drie maanden eerder uit Afghanistan vertrok en via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië en Hongarije Oostenrijk bereikte. De betrokkene verklaarde dat hij er door de politie werd tegengehouden en vingerafdrukken moest geven in verband met criminele doeleinden, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij gaf aan dat hij er 5 à 6 dagen bleef en vervolgens via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 29.12.2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 24.02.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 08.03.2022 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij verklaarden daarbij dat de betrokkene in Oostenrijk gekend is als B. D. K., geboren op 01.01.1995 en met de Afghaanse nationaliteit.

De betrokkene werd gehoord op 23.02.2022 en verklaarde al negen jaar religieus gehuwd te zijn met K., vrouw, ca. 27 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan. Hij verklaarde vijf kinderen te hebben: B. T., man, ca. 8 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan; B. H., vrouw, ca. 7 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan; B. S., vrouw, ca. 6 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan; B. S., N., ca. 4 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan; B. O., ca. 3 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan; en B. S., ca. 2 maanden jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Afghanistan. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 23.02.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet vanaf het begin de intentie had om naar België te komen, maar onderweg problemen had en uiteindelijk toch besloot naar België te reizen. De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil naar Oostenrijk. Hij verklaarde dat hij er vingerafdrukken moest geven en dat de smokkelaar zijn vader vertelde dat hij moest doorreizen. De betrokkene verklaarde dat hij geen specifieke problemen had in Oostenrijk. Hij gaf aan dat hij werd tegengehouden door de politie, zijn vingerafdrukken werden genomen en hij dan weer op weg ging met de smokkelaar. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Op 17.03.2022 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven, waarin elementen tegen een overdracht aan Oostenrijk worden aangebracht en wordt verzocht dat België zich verantwoordelijk zou verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De advocaat schrijft dat de betrokkene een reëel risico loopt op mishandeling en op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden en tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 08.03.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het

verzoek af. Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten.

Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2021 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria - 2020 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2021 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven van 17.03.2022 naar dramatische opvangvoorzieningen in Oostenrijk. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij niet met specifieke problemen werd geconfronteerd in Oostenrijk en geen gewag maakt van enige problemen met betrekking tot opvang.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 54). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 84).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 95).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij onderweg besloot om naar België te komen en hij niet wil terugkeren naar Oostenrijk. Hij vertelde dat de smokkelaar zijn vader vertelde dat hij moest doorreizen. In dat verband herhalen we dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk gedwongen werd om vingerafdrukken te geven, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven naar racisme en discriminatie in Oostenrijk. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Oostenrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Oostenrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Oostenrijkse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Oostenrijkse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Oostenrijkse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Oostenrijkse grondgebied verblijven.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven naar moeilijkheden in verband met de toegang tot de arbeidsmarkt in Oostenrijk. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvestaannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De advocaat schrijft dat Oostenrijk personen terugstuurt naar landen waar zij risico lopen van schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst in dat verband ook naar een rapport van Amnesty International van 2019. In dat verband merken we op dat de Oostenrijkse instanties instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht van de betrokkene dit verzoek om

internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Voorts herhalen we dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven naar problemen inzake detentie in Oostenrijk en haalt een rapport van het Global Detention Project van januari 2020 aan. We merken op dat er geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene na zijn overdracht aan Oostenrijk en tijdens de verdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar in detentie zou worden geplaatst. Ook benadrukken we dat het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering, zoals detentie, onlosmakelijk deel kunnen uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 101). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing

van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel afgeleid uit:

- Artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen ;
- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen ;
- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

1.

Het AIDA rapport, dat in april 2021 nog werd geüpdatet, stelt dat er een aantal problemen vallen op te merken met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming:

“Asylum seekers have to declare whether they hold resources or any source of income during the first interrogation with the police upon registration of the application. Since September 2018, asylum seekers are obliged to contribute to the basic care of the federal state they reside in. As a result, up to €840 per person can be withheld by the police when a person asks for asylum and is found to carry such an amount of money. However, out of these €840, asylum seekers always keep €120. Upon termination of the provision of basic care, any difference between the actual costs incurred and the cash seized is reimbursed. In 2020, €127.880 was seized from 2.237 applicants.”

(Vrije vertaling: Asielzoekers moeten tijdens het eerste verhoor bij de politie bij de registratie van de aanvraag verklaren of zij over bestaansmiddelen of een bron van inkomsten beschikken. Sinds september 2018 zijn asielzoekers verplicht bij te dragen aan de basiszorg van de deelstaat waar zij verblijven. Als gevolg daarvan kan tot €840 per persoon door de politie worden ingehouden wanneer een persoon asiel aanvraagt en blijkt een dergelijk bedrag bij zich te hebben. Van deze 840 euro houden asielzoekers echter altijd 120 euro. Bij beëindiging van de verstrekking van basiszorg wordt het verschil tussen de werkelijk gemaakte kosten en het in beslag genomen geld terugbetaald. In 2020 werd 127 880 euro in beslag genomen bij 2 237 asielzoekers.).

2.

Ook wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt zijn er problemen op te merken:

“The possibility of obtaining access to the labour market is restricted by a labour market test (Ersatzkraftverfahren), which requires proof that the respective vacancy cannot be filled by an Austrian citizen, a citizen of the EU or a legally residing third-country national with access to the labour market (long-time resident status holder, family member etc.).

[...]

In addition, a 2004 ordinance introduced further restrictions to the access to the labour market by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry. These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months.

A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception. If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided.

If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid.

Moreover, asylum seekers are not registered at the Public Employment Service as unemployed persons. Therefore they are not entitled to vocational trainings provided or financed by the Public Employment Service. As they are not registered as persons searching for work at the Public Employment Service, access to the labour market largely depends on their own initiative and pro-activity in job hunting. Their lack of resources can also be an additional obstacle in securing in job; e.g. when it comes to travel costs for job interviews.

Until October 2018, asylum seekers below the age of 25 had the right to get a work permit for an apprenticeship in shortage occupations. However, the ministerial decrees (...) of 2012 and 2013 were revoked, and asylum seekers below the age of 25 are not offered this possibility anymore. Those who are still apprentices are allowed to continue working as long as they stay in Austria. In Upper Austria where a particularly large number of young asylum-seekers are apprentices, a broad protest has been formed against this "disintegration policy".

(Vrije vertaling: De mogelijkheid om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt wordt beperkt door een arbeidsmarkttoets (Ersatzkraftverfahren), waarbij moet worden aangetoond dat de desbetreffende vacature niet kan worden vervuld door een Oostenrijks staatsburger, een staatsburger van de EU of een legaal verblijvende onderdaan van een derde land met toegang tot de arbeidsmarkt (houder van de status van langdurig ingezetene, gezinslid, enz.)

[...]

Bovendien heeft een verordening van 2004 de toegang tot de arbeidsmarkt verder beperkt door de werkgelegenheid te beperken tot seizoensarbeid in toerisme, landbouw of bosbouw. Deze seizoensarbeid wordt beperkt door een jaarlijks quotum voor elke federale provincie en kan slechts voor een periode van maximaal 6 maanden worden toegekend.

Een ander probleem voor asielzoekers die als seizoenarbeiders werken, is de regeling in de Basiszorgwetten van de staat en de federale provincies die een bijdrage in de Basiszorg vereist, indien asielzoekers een inkomen hebben. In de praktijk ontvangen asielzoekers in de meeste federale provincies slechts een toelage van 110 euro, terwijl de rest van het verdiende geld bijdraagt aan de kosten van de opvang. Als ze langer dan 3 maanden een inkomen hebben, wordt geen basiszorgondersteuning meer verstrekt. Als de asielzoeker na beëindiging van de tewerkstelling opnieuw om toelating tot de Basiszorg vraagt, worden contante bijdragen tot de verstrekking van de Basiszorg geëist. De autoriteiten gaan er namelijk van uit dat de asielzoeker tijdens de tewerkstellingsperiode slechts ongeveer € 550 (1,5 maal het bedrag van de basisvoorziening) per maand aan levensonderhoud en huisvesting heeft besteed. Inkomsten die dit bedrag overschrijden worden vanaf dat moment in mindering gebracht op de uitkering uit de basisvoorziening totdat deze is terugbetaald.

Bovendien worden asielzoekers bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening niet als werklozen ingeschreven. Zij hebben dus geen recht op door de openbare dienst voor arbeidsvoorziening verstrekte of gefinancierde beroepsopleidingen. Aangezien zij niet als werkzoekenden bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening staan ingeschreven, hangt de toegang tot de arbeidsmarkt grotendeels af van hun eigen initiatief en proactiviteit bij het zoeken naar werk. Hun gebrek aan middelen kan ook een extra obstakel vormen bij het vinden van een baan, bijvoorbeeld als het gaat om reiskosten voor sollicitatiesprekken.

Tot oktober 2018 hadden asielzoekers jonger dan 25 jaar het recht om een werkvergunning te krijgen voor een stage in knelpuntberoepen. De ministeriële besluiten van 2012 en 2013 zijn echter ingetrokken, en asielzoekers onder de 25 jaar wordt deze mogelijkheid niet meer geboden. Degenen die nog in de leer zijn, mogen blijven werken zolang zij in Oostenrijk blijven. In Opper-Oostenrijk, waar een bijzonder groot aantal jonge asielzoekers in de leer is, is een breed protest ontstaan tegen dit "desintegratiebeleid".

(...)

3.

Verschillende bronnen wijzen daarenboven op het feit dat Oostenrijk bepaalde personen terugstuurt naar plaatsen alwaar er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Zo stelt Amnesty International in hun rapport van 2019 (3) dat:

"In the first nine months of the year, the Ministry of Interior deported more than 200 Afghan nationals to Afghanistan, subjecting them to a risk of torture and ill-treatment. The authorities decided to deport several Syrian nationals to Syria, also in clear contravention of international law, although the decisions had not been implemented at the end of the year. "

(Vrije vertaling: In de eerste negen maanden van het jaar heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken meer dan 200 Afgaanse onderdanen naar Afghanistan gedeporteerd, waardoor zij het risico lopen te worden gemarteld en mishandeld. De autoriteiten hebben besloten verschillende Syrische onderdanen uit te zetten naar Syrië, eveneens in duidelijke strijd met het internationaal recht, hoewel de besluiten aan het eind van het jaar nog niet ten uitvoer waren gelegd.).

4.

Een landrapport van het Global Detention Project van januari 2020 maakt eveneens gewag van het terugsturen van personen en vermeld hierbij bijkomende problemen op het gebied van detentie.

Zie in deze zin4:

"In September 2018, during a press conference concluding a summit of EU leaders in Salzburg, the Austrian chancellor emphasised fighting irregular immigration by deepening cooperation with North African countries and strengthening Frontex capacities.

[...]

Although asylum applications have decreased since 2016, and by early 2017 the main migratory route appeared to have shifted from Austria to Switzerland,⁸ Austria's Interior Minister announced a plan to speed up the removal of some 50,000 asylum-seekers— mainly from Iraq, Iran, Afghanistan, and sub-Saharan Africa—by doubling the amount of money it offers to persons who leave voluntarily. In addition, the Aliens Police Act was amended in 2017 to provide an obligation on asylum seekers to reside in designated federal provinces during the asylum procedure, introduced heavier fines and imprisonment for people failing to comply with return decisions, and increased the maximum length of detention for both adults (from four to six months) and children (from two to three months).

[...]

In October 2018, the Office of the UN High Commissioner for Human Rights (OHCHR) visited Austria to assess the human rights situation of migrants, with a focus on return-related measures. With respect to immigration detention, OHCHR urged Austria to use detention as a measure of last resort, for the shortest possible period, and only when it is necessary and proportionate; to prioritise non-custodial measures; and to conduct individualised vulnerability assessments when deciding on detention. OHCHR also recommended that the country amend its laws and practices to ensure that children, including accompanied children, are not placed in immigration detention and that authorities instead find alternatives to detention for the entire family. "

(Vrije vertaling: In september 2018 heeft de Oostenrijkse kanselier tijdens een persconferentie ter afsluiting van een top van EU-leiders in Salzburg de nadruk gelegd op de bestrijding van illegale immigratie door de samenwerking met Noord-Afrikaanse landen te verdiepen en de capaciteit van Frontex te versterken.

[...]

Hoewel de asielaanvragen sinds 2016 zijn afgenomen en de belangrijkste migratieroute begin 2017 leek te zijn verschoven van Oostenrijk naar Zwitserland⁸, kondigde de Oostenrijkse minister van Binnenlandse Zaken een plan aan om de verwijdering van zo'n 50.000 asielzoekers - voornamelijk uit Irak, Iran, Afghanistan en Afrika ten zuiden van de Sahara - te versnellen door de hoeveelheid geld die wordt aangeboden aan personen die vrijwillig vertrekken te verdubbelen. Daarnaast is de Vreemdelingenpolitiewet in 2017 gewijzigd om asielzoekers te verplichten om tijdens de asielprocedure in aangewezen federale provincies te verblijven, zijn er zwaardere boetes en gevangenisstraffen ingevoerd voor mensen die zich niet aan de terugkeerbesluiten houden, en is de maximale duur van de detentie voor zowel volwassenen (van vier naar zes maanden) als kinderen (van twee naar drie maanden) verlengd.

[...]

In oktober 2018 bezocht het Bureau van de Hoge Commissaris voor de mensenrechten van de VN (OHCHR) Oostenrijk om de mensenrechtensituatie van migranten te beoordelen, met de nadruk op maatregelen in verband met terugkeer. Met betrekking tot immigratiedetentie drong het OHCHR er bij Oostenrijk op aan om detentie als laatste redmiddel te gebruiken, voor een zo kort mogelijke periode en alleen wanneer dit noodzakelijk en proportioneel is; om prioriteit te geven aan niet tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen; en om geïndividualiseerde kwetsbaarheidsbeoordelingen uit te voeren wanneer er over detentie wordt beslist. Het OHCHR heeft ook aanbevolen dat het land zijn wetten en praktijken wijzigt om ervoor te zorgen dat kinderen, inclusief begeleide kinderen, niet in vreemdelingenbewaring worden gesteld en dat de autoriteiten in plaats daarvan alternatieven voor bewaring voor het hele gezin vinden.).

Alsook:

"Between 2015 and 2018, the number of people placed in immigration detention increased more than three-fold. 1,436 non-citizens were issued a detention order in 2015; 2,434 in 2016; 4,962 in 2017; and 5,252 in 2018.⁹⁴ According to the Interior Ministry, this surge in detention is due to an increased emphasis on return and removal.

(...)

In 2015, around 56 percent of migrants placed in short-term detention were from Syria, Afghanistan, and Iraq. "

(Vrije vertaling: Tussen 2015 en 2018 is het aantal mensen in vreemdelingenbewaring meer dan verdrievoudigd. In 2015 werden 1.436 niet-burgers in bewaring gesteld, in 2016 2.434, in 2017 4.962 en in 2018 5.252.⁹⁴ Volgens het ministerie van Binnenlandse Zaken is deze toename van de detentie het gevolg van de toegenomen nadruk op terugkeer en uitzetting.

Hun geschiktheid opmerkingen[...]

In 2015 was ongeveer 56 procent van de migranten die in kortdurende detentie werden geplaatst, afkomstig uit Syrië, Afghanistan en Irak.).

5.

Overwegende dat er bovendien sprake is van racisme en discriminatie in Oostenrijk:

"In April the Ministry of Interior published statistics citing approximately 1,075 neo-Nazi extremist, racist, Islamophobic, or anti-Semitic incidents in 2018, up slightly from 1,063 such incidents in 2017.

An NGO operating a hotline for victims of racist incidents reported receiving approximately 1,920 complaints in 2018. It reported that racist internet postings comprised 60 percent of cases and were mostly directed against Muslims and migrants.

The Islamic Faith Community's documentation center, established for tracking anti-Muslim incidents, reported receiving 540 complaints in 2018, a 74 percent increase compared with the 309 complaints received in 2017. More than half of the 540 reported incidents took place on digital media. Incidents included verbal abuse and anti-Muslim graffiti.

Human rights groups continued to report that Roma faced discrimination in employment and housing. Government programs, including financing for tutors, helped school-age Romani children move out of "special needs" programs and into mainstream classes.

NGOs reported that Africans living in the country were also verbally harassed or subjected to violence in public.

NGOs continued to criticize police for allegedly targeting minorities for frequent identity checks. Racial sensitivity training for police and other officials continued with NGO assistance.

The Labor and Integration Ministries continued providing German-language instruction and skilled-labor training to young persons with immigrant backgrounds. Compulsory preschool programs, including some one- and two-year pilot programs, sought to remedy language deficiencies for nonnative German speakers.

The government continued training programs to combat racism and educate police in cultural sensitivity. The Interior Ministry renewed an annual agreement with a Jewish group to teach police officers cultural sensitivity, religious tolerance, and the acceptance of minorities. "6

(...)

(Vrije vertaling: In april publiceerde het ministerie van Binnenlandse Zaken statistieken met ongeveer 1.075 neonazistische, racistische, islamofobe of antisemitische incidenten in 2018. een lichte stijging ten opzichte van 1.063 van dergelijke incidenten in 2017

Een NGO die een meldpunt voor slachtoffers van racistische incidenten exploiteert, meldde in 2018 ongeveer 1.920 klachten te hebben ontvangen. Het meldde dat racistische internetberichten 60 procent van de gevallen uitmaakten en vooral gericht waren tegen moslims en migranten.

Het documentatiecentrum van de Islamitische Geloofsgemeenschap, dat is opgericht voor het traceren van anti-moslim incidenten, meldde in 2018 540 klachten te hebben ontvangen, een stijging van 74 procent ten opzichte van de 309 klachten die in 2017 werden ontvangen. Meer dan de helft van de 540 gemelde incidenten vond plaats via de digitale media. Incidenten waren onder meer verbaal geweld en anti-moslim graffiti.

Mensenrechtengroeperingen bleven melding maken van discriminatie van Roma op het gebied van werkgelegenheid en huisvesting. Overheidsprogramma's, met inbegrip van financiering voor leerkrachten, hielpen Romakinderen in de schoolgaande leeftijd om uit de programma's voor "speciale behoeften" te stappen en naar de reguliere klassen te gaan. NGO's meldden dat Afrikanen die in het land wonen ook verbaal werden geïntimideerd of blootgesteld aan geweld in het openbaar.

NGO's bleven de politie bekritisieren omdat deze zich naar verluidt zou richten op minderheden voor frequente identiteitscontroles. Rasgevoeligheidstrainingen voor de politie en andere functionarissen werden voortgezet met hulp van NGO's.

De ministeries van Arbeid en Integratie gingen door met het geven van Duitstalige instructie en vakkundige opleiding aan jongeren met een migrantenachtergrond. Verplichte voorschoolse programma's, waaronder enkele een- en tweejarige proefprogramma's, probeerden de taalachterstand van anderstaligen te verhelpen.

De regering zette de opleidingsprogramma's ter bestrijding van racisme voort en leidde de politie op in culturele gevoeligheid. Het ministerie van Binnenlandse Zaken vernieuwde een jaarlijkse overeenkomst met een Joodse groep om politieagenten culturele gevoeligheid, religieuze tolerantie en de acceptatie van minderheden te onderwijzen.).

6.

Overwegende dat België, rekening houdend met alle bovengenoemde rapporten over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk en het risico dat verzoekende partij teruggestuurd zal worden naar haar regio van herkomst, verantwoordelijk zou kunnen zijn voor een indirecte schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoekende partij naar Oostenrijk worden overgebracht;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent zelfs een "indirecte" schending van artikel 3 wanneer staten een vreemdeling uitzetten naar een land waarvoor het risico op onmenselijke en vernederende behandeling wordt bewezen;

Het Hof oordeelde inderdaad:

"Cependant, d'après la jurisprudence constante de la Cour, l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3 (art. 3), donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention. lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 (art. 3). Dans ce cas, l'article 3 (art 3) implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (arrêt Soering c. Royaume-Uni du 7 juillet 1989 série A n° 161. p. 3b, paras. 90-91, arrêt Cruz Varas et autres c. Suède du 20 mars 1991, série A n° 201, p. 28, paras. 69-70, et arrêt Vilvarajah et autres précité, p. 34, par. 103." (CEDH15 novembre 1996, Affaire Chahal c. Royaume-Uni, Req. n°22414/93, §74).

(Vrije vertaling: Volgens de vaste rechtspraak van het Hof kan de uitzetting door een verdragsluitende staat echter een probleem vormen op grond van artikel 3 (art. 3), waardoor de betrokken staat aansprakelijk wordt Verdrag, wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene, indien hij naar het land van bestemming wordt uitgewezen, een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 te worden behandeld (art. 3). In dit geval impliceert artikel 3 (art. 3) de verplichting om de betrokken persoon niet naar dat land uit te zetten (arrest Soering t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 juli 1989, serie A nr. 161, p. 35, §§ 90-91, Cruz Varas en anderen t. Zweden van 20 maart 1991, Serie A nr. 201, p. 28, §§ 69-70, en arrest Vilvarajah e.a., reeds geciteerd, p. 34, § 103.) ;

Overwegende dat de bestreden beslissing dus in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 februari 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

Dat, op basis van de verschillende rapporten uit betrouwbare bronnen, moet worden vastgesteld dat het verzoek van de aanvrager om internationale bescherming door België moet worden behandeld op basis van de Dublin III-verordening;

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, betoogt verzoeker dat er zich in Oostenrijk problemen stellen met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Hij verwijst hierbij naar het AIDA-rapport van april 2021. Zo wijst hij er op dat asielzoekers tijdens het eerste verhoor bij de politie bij de registratie van de aanvraag moeten verklaren of zij over bestaansmiddelen of een bron van inkomsten beschikken, dat zij verplicht worden bij te dragen aan de basiszorg van de deelstaat waar zij verblijven en dat tot €840 per persoon door de politie kan worden ingehouden wanneer een persoon asiel aanvraagt.

Daarnaast wijst verzoeker op problemen tot toegang tot de arbeidsmarkt waarbij de toegang wordt beperkt door een arbeidsmarkttoets waarbij moet worden aangetoond dat de desbetreffende vacature niet kan worden vervuld door een Oostenrijks staatsburger, een EU-burger van de EU of een legaal verblijvende onderdaan van een derde land. De werkgelegenheid is beperkt tot seizoensarbeid en er kan een bijdrage in de basiszorg worden geëist. Asielzoekers hebben geen toegang tot de openbare dienst voor arbeidsvoorziening, noch hebben ze toegang tot knelpuntberoepen.

Verder zou Oostenrijk ook personen uit Afghanistan en uit Syrië onterecht hebben teruggestuurd. Verzoeker verwijst ook naar een repressiever beleid ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming, een toename van boetes en detentiemaatregelen, alsook van racistische incidenten.

2.2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *"niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke

behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 7576; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak “*N.S./Secretary of State for the Home Department*” dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” van het EVRM - verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 - een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Verordening 604/2013/EU bepaalt: “*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.*”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.4. Met betrekking tot het risico op *indirect refoulement*, motiveert de beslissing:

“De Oostenrijkse instanties stemden op 08.03.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten.

Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

Aldus motiveert de bestreden beslissing dat de verzoeker door Oostenrijk niet verwijderd zal worden zonder dat het door verzoeker in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is en dat het na de overdracht zal worden hervat en afgerond en dat hij niet zal worden verwijderd zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd.

2.2.5. Met betrekking tot de toegang tot opvangvoorzieningen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven van 17.03.2022 naar dramatische opvangvoorzieningen in Oostenrijk. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij niet met specifieke problemen werd geconfronteerd in Oostenrijk en geen gewag maakt van enige problemen met betrekking tot opvang.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naast Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 54). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 84).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz.95).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk.

We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

In de mate verzoeker kritiek uit op de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier (vragenlijst DVZ, 23 februari 2022) dat verzoeker verklaarde dat hij Oostenrijk reeds na vijf à zes dagen heeft verlaten en reeds onderweg had besloten om door te reizen naar België. Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan in een opvangcentrum slecht behandeld te zijn geweest of geen eten te hebben gekregen. Hij weerlegt derhalve de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet. Hij toont met zijn hypothetisch betoog niet aan, bij overdracht, van onderdak en opvang in Oostenrijk verstoken te zullen zijn. Verzoeker maakt verder met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan de Oostenrijkse instanties geen toegang zal hebben tot medische zorgen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door de centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Ook deze vaststelling weerlegt verzoeker niet. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de overnemende staat tijdig op de hoogte wordt gesteld van een medische problematiek om toe te laten de nodige medische verzorging en behandeling te voorzien, wat niet wordt betwist.

Aangaande verzoekers betoog betreffende de anti-migratiepolitiek in Oostenrijk merkt de Raad op dat het onaanvaardbaar is dat vreemdelingen in de brede zin van het woord zowel in Oostenrijk als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dit niet leidt tot het besluit dat verzoeker na overdracht per definitie een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen, minstens toont hij dit niet aan met een op zijn specifieke situatie betrokken begin van bewijs.

Verder maakte verzoeker tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete persoonlijke ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn persoonlijke situatie werd onderzocht. In het middel beperkt verzoeker zich tot het citeren van uittreksels uit de beschikbare landeninformatie over Oostenrijk om zijn standpunt te onderbouwen dat een overdracht naar Oostenrijk zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM. Zo leidt verzoeker uit het AIDA-rapport een aantal, volgens hem structurele, tekortkomingen af inzake de toegang tot de rechtsbijstand en de beroepsprocedure en inzake de receptie-omstandigheden. Volgens verzoeker vormen deze tekortkomingen systeemfouten waardoor een overdracht aan Oostenrijk een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in het AIDA “Country Report: Austria, 2021 update”, april 2022, dat in het administratief dossier is opgenomen, uitdrukkelijk wordt vermeld dat Dublin-returnees in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken asielpprocedure te heropenen indien zij binnen de tijdsspanne van twee jaar terugkeren of een procedure te starten in een navolgend verzoek indien er reeds een definitieve beslissing werd genomen. Tevens wordt aangegeven dat Dublin-returnees geen problemen ervaren om in het opvangsysteem terecht te komen (AIDA-rapport, p. 54). Verzoeker brengt in zijn middel geen gegevens aan die deze vaststellingen weerleggen.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar problemen die zouden blijken uit het AIDA-rapport inzake rechtsbijstand en de beroepsprocedure. Uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat er in Oostenrijk recentelijk een hervorming plaatsvond inzake rechtshulpverlening aan verzoekers om internationale bescherming die niet zo positief werd onthaald omdat ze problemen creëert inzake toegang tot gratis rechtshulp en de onafhankelijkheid van de rechtshulpverleners. In de beslissing wordt nergens ontkend dat bepaalde aspecten van de procedure in Oostenrijk voor verbetering vatbaar zijn, maar dit betekent niet dat elke Dublintransfer naar Oostenrijk een grondrechtenschending impliceert.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan de Oostenrijkse instanties geen gebruik zou kunnen maken van de asielrechtelijke bescherming conform het Verdrag van Genève. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming, conform de geldende Europese en internationaalrechtelijke wetgeving zal onderzocht worden. Er wordt verder uitvoerig uiteengezet dat conform de Dublin III-Verordening, waarbij een gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgewerkt, Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is om verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen. Hij toont niet aan dat hij na overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten niet in de mogelijkheid zal zijn om zijn verzoek om internationale bescherming verder te zetten.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT